

ki biva iz samih vrlih šolskih pisateljev, koji so nam porok, da bode to društvo rodilo še mnogo dobrega sadu.

Žal, da osobito primorsko učiteljstvo to društvo še kaj malo pōdpira. — Na prstih jedne roke bi lahko seštel vse primorske člane tega pedagogiškega društva. —

Končno še omenim, da je ta knjiga pisana v lepi slovenščini, ter se po svoji vsebini gorko priporoča učiteljstvu. — Dobiva se pri Milici v Ljubljani ali pa pri »pedagogiškem društvu« v Krškem (Gurkfeld).

V prihodnjem »Letniku« se bode priobčila metodika za vsak predmet posebe. Nadaljevali pa se bodo tudi pedagogiški klasiki. — Vrlemu društvu, ki deluje v prospēh našega šolstva, kličem: Vivat, crescat, floreat! —

Anton Leban.

Ivan Kukuljevič Sakcinski † in Adolfo Veber †. Hrvaški národ žaluje na novem grobu dveh književnih prvakov svojih. Dné 1. avgusta t. l. je umrl v 73. letu dóbe svoje na svojem posestvu v Puhakovci v Zagorji *Ivan Kukuljevič Sakcinski*, umirovljeni véliki župan županije zagrebške, predsednik hrv. slov. deželnega šolskega odbora, častni član jugoslovanske akademije, predsednik »Maticí Hrvatski« itd. itd. Ivan Kukuljevič Sakcinski, prvak ilirske dóbe, vrstnik Gaju, Vrazu, Demetru, Kurelcu, Lisinskemu, Babukiču, Seljanu in Mažuraniču; bil je poslednjih petdeset let neumorno delaven na književnem polji: leposlovje in znanstvo, zlasti zgodovino jugoslovansko je obogatil z neumrjočimi deli svojega uma. — Dné 6. avgusta t. l. je umrl *Adolfo Veber-Tkalčević*, kanonik prvostolne cerkve zagrebške, akademik in književnik hrvaški, nedosežen kot stilist hrvaški, ki je z naučnimi in leposlovnimi spisi znatno pomnožil literaturo hrvaško ter se zlasti odlikoval s prekrasnimi svojimi potopisi, v katerih nam je naslikal vso krasoto divne Italije in čarobnega Carigrada. Obširnejši nekrolog o obeh književnikih hrvaških nam podá g. prof. Jos. Starè v svojih zanimivih »Pismih iz Zagreba«.

Na Vidov-dan. Pieśni serbskie o Kosowskim boju w nowym przekładzie przez Izydora Kopernickiego z predmową T. T. Jeża. Kraków. Nakład kniegiarni Gebethnera i spółki. 1889. 8°, III str.

Ta krasna srbskemu národu poklonjena knjiga je lepo znamenje, kakó se tudi Poljaki zanimajo za krasne umotvore južnih svojih bratov. Sploh se jim mora priznati, da so med Slovani za Čehi, ki imajo v obče največ prevodov iz vseh slovanskih jezikov, srbske národne pesmi največ na svoja tla presajali Poljaki. Najprej je náuje opozoril Kazimir Brodziński, predhodnik Mickievičev, potem je ukrajinski slavec Bohdan Zaleski pretolmačil nekoliko zgodovinskih pesmij, Roman Zamorski pa različne národne pesmi in izdal še dve posebni knjižici »Lazarica« i »Królewicz Marko«.

Tukaj imamo pred sabo prekrasno izdavo, kjer so zopet zbrane pesmi o Kosovskem bóji v prestavi dr. Izidora Kopernickega, profesorja krakovskega vseučilišča. G. prof. Kopernicki je na lepem glásu kakor *antropolog*, ki pa tudi pozna posebno dobro národno življenje Poljakov in Rusinov, o čémer pričajo njegovi doneski v izdanjih krakovske akademije znanosti. Kakor mora vsak slovanski učenjak, ogledal se je tudi on dalje po slovanskem svetu in med njegovimi národnimi zakladi so se tudi njemu posebno prikupile srbske národne pesmi. O Kosovskem bóji nam jih podaje štirinajst v izvrstnem prevodu. Zaleski, ki nikoli ni videl Srbije, in Zamorski, ki je le mahoma čézajo potoval, nista poznala srbskega národa, njegov duševni život jima zaradi tega ni mogel biti jasen in glasovom srbske pesmi se nista privadila, njiju prevodi so zatorej precēj svobodni. Vse drugače je to pri g. prof. Kopernickem, ki se je korenito seznanil s srbskim národom in njegovim umetništvom. Njegova prestava ali kakor sam pravi »tolmačenje« je lahko uzor, kakó se naj prelaga; čitajo se pri njem srbske národne pesmi če ne povsod — kateri prelagalec pa tudi more kaj takega doseči — ali vender navadno kakor srbski izvirnik.